

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: D. Q. T. P., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 12. 2009, č. j. CPR-15372-1/ČJ-2009-9CPR-C218,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2009 zrušila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Ostrava, žalobci platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalobcovo odvolání zamítl odvolací orgán (Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie) jako opožděné. Uvedl, že žalobcovu zástupci bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně oznámeno dne 28. 8. 2009 a odvolání bylo možno podat ve lhůtě 15 dnů, tj. nejpozději dne 14. 9. 2009. Žalobcovo odvolání bylo však podáno a podatelnou bylo přijato až dne 15. 9. 2009.

V žalobě žalobce namítl, že odvolání podal již 14. 9. 2009, a to elektronicky s ověřeným elektronickým podpisem; odvolání tedy bylo včasné. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na § 2 odst. 4 písm. b) zákona č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách, podle nějž se doručená datová zpráva označuje v elektronické podatelce identifikátorem elektronické podatelny, který má charakter podacího razítka. Z evidenční karty podání je zřejmé, že žalobcovo odvolání bylo podáno a přijato podatelnou

PP MVCR (pozn. soudu: centrální podatelnu Policejního prezidia) až dne 15. 9. 2009. Dotazem na podatelnu PP bylo telefonicky zjištěno, že žalobce měl odvolání podat 14. 9. 2009, avšak nepodařilo se získat písemnost, která by tuto skutečnost potvrzovala.

Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Žalobce tvrdí, že odvolání podal v poslední den zákonné lhůty, tedy 14. 9. 2009; proti tomu uvádí žalovaná, že e-mailová zpráva obsahující odvolání byla přijata až den poté.

Žalobce učinil své podání v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem (§ 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). K žalobě připojil vtištěné záhlaví tohoto e-mailového podání, ze kterého je zřejmý odesílatel a adresát, v rubrikách „Připojit“ a „Předmět“ je označeno, že jde o blanketní odvolání ve věci zrušení trvalého pobytu pana D. Q. T. P., a v rubrice „Odesláno“ stojí „14. září 2009, 16:31“. Ve správním spisu je založena „Evidenční karta podání“, na níž je uvedeno, že podání bylo přijato dne 15. 9. 2009 v čase 07:38:44.

Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu platí, že *Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.*

Soud v této věci vycházel z judikatury vykládající § 40 odst. 4 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“); ačkoli toto ustanovení se týká lhůt v řízení před správním soudem, pravidlo zde obsažené (*Lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak*) je v podstatě totožné s pravidlem stanoveným v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006-72, jehož se zdejší soud i v dalším výkladu drží, musí být podání v poslední den lhůty předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.

Totéž platí i pro správní řízení a pro výklad § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Podání musí být pro zachování lhůty buď učiněno v poslední den lhůty přímo u příslušného orgánu, nebo v tento den musí být předána poštovní zásilka obsahující podání držiteli poštovní licence. Zákon připouští i jiné formy podání a způsoby doručení než jen klasickou písemnost předanou osobně na podatelnu správního orgánu nebo podanou k poštovní přepravě; zvolí-li však podatel jinou formu, bere na sebe i riziko spočívající v nutnosti prokazovat, že podání bylo v rozhodný den také doručeno (což u poštovní přepravy nemusí).

Například u faxového podání prokazuje podatel doručení faxovým ústřížkem s potvrzeným kladným výsledkem přenosu, a odeslání určitého podání v určitý čas lze prokázat i výpisem hovorové korespondence dané účastnické stanice. Záhlaví e-mailu sice obsahuje obdobně podrobné informace o odesílateli a adresátovi, a mnohdy i přesnější informaci o obsahu e-mailu, ovšem neříká nic o výsledku přenosu zprávy, ale pouze o jejím odeslání. Elektronická forma komunikace umožňuje činit podání kdykoli, i na poslední chvíli

a mimo úřední hodiny příjemce; nese to však s sebou povinnost podatele prokázat v případě potíží s přenosem zprávy, že podání bylo příjemci skutečně předáno v den odeslání. U telefaxových zpráv vyžaduje judikatura od odesílatele pouze tolik, aby prokázal odeslání zprávy. S odesláním telefaxové zprávy je ovšem spojená dobrá víra odesílatele v doručení; ta se zakládá na potvrzení přenosu zprávy, kterou lze získat přímo z přístroje odesílatele. Tento aspekt elektronická pošta postrádá.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 8 Afs 82/2006 proto shrnul, že u zpráv předávaných prostřednictvím e-mailu je na odesílateli, aby prokázal, že zpráva byla doručena, samotný výtisk záhlaví mailu, na němž je uvedeno, že zpráva byla „odeslána“, dostatečným důkazem není.

Tento závěr je plně přiléhavý i pro podání učiněné ve správním řízení, právě pro totožnost pravidel obsažených v § 40 odst. 4 s. ř. s. a v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Posledně jmenované ustanovení se týká podání učiněných přímo u příslušného orgánu nebo předaných k doručení držiteli poštovní licence; na doručování elektronickou poštou však toto ustanovení nedopadá. V případě pochybností tak musí podatel prokázat, že své podání v poslední den lhůty nejen odeslal, ale také doručil (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005-67).

To se žalobci v této věci nepodařilo. Skutečnost, že e-mail byl dne 14. 9. 2009 odeslán, ještě automaticky neznamená, že byl v tento den také doručen. Důkaz k doručení žalobce nenabídl. Naopak z evidenční karty podání, založené ve správním spisu, je patrné pouze to, že podání bylo „přijato“ (tj. „doručeno“) až 15. 9. 2009. Soud pro jistotu ještě uvádí, že se tu nemůže uplatnit ani § 40 odst. 2 správního řádu. Podle něj se v pochybnostech lhůta považuje za prokázanou, dokud se neprokáže opak. V této věci byl ale opak prokázán právě evidenční kartou podání.

Žalobce se svou žalobní námitkou neuspěl, a soud proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu